

Zijne eerste pastorie tegenover het „witte” kerkje van Heiloo werd het vereenigingspunt van al de jonge schrijvers en al de jonge dichters, die in het tijdvak van 1830 tot 1840 zulk een buitengemeen scheppingslust aan den dag legden. In deze pastorie werd Hasebroek op aansporing van Potgieter en Beets de Jonathan van *Waarheid en Droomen* — een boek, dat nog altijd wordt herdrukt. Hasebroek kenmerkte zich door zooveel humane zachtheid in den omgang met menschen, dat hij louter vrienden bezat, en het soms alleen maar lastig vond, dat de lof zijner vrienden hem telkens aan den „braven Hendrik” herinnerde.

Onze talentvolle en joviale Nicolai is ook heengegaan. Een kunstenaar van den edelsten aanleg en de hoogste bescheidenheid was hij als vriend een juweel van oprechtheid en goedheid. Zijne verdiensten als componist en virtuoos, als dirigent en leeraar, werden en worden door deskundigen om strijd gehuldigd. Ik herinner mij Nicolai nog zeer levendig in 1869 op den avond van een onthullingsdag. Des middags was het monument van 1813 uit zijne windselen te voorschijn gekomen, des avonds werd in een houten gebouw op het Buitenhof de Cantate van Nicolai en Beets uitgevoerd voor Koning, Koningin, heel het hof en het aanzienlijk 's Gravenhage. Na afloop zag men de hoekige, eenigszins stijve, maar kloeke gestalte van Prins Frederik der Nederlanden zich wenden tot Nicolai, terwijl hij hem met een zeer kort en statig woord het ridderkruis van de Eikenkroon, namens den Koning, aanbood. De meeste souvenirs van Nicolai zijn voor mij verbonden aan de Nederlandsche Taal- en Letterkundige Congressen. Nicolai bevond zich met zijne echtgenoot onder de Noord- en Zuid-Nederlandsche Congresleden, omdat hij wist, dat deze de nationale toonkunst, vertegenwoordigd door hem zelve en Peter Benoit, op kunstbroederlijke wijze eerden en tot haar recht deden komen. Menig vriendelijk en onvergetelijk uur heb ik daar in zijn gezelschap gesleten.

De Leidsche Hoogeschool werd in December 1896 door gevoelige slagen getroffen. Eerst kwam het bericht, dat onze hooggewaardeerde Acquoy was overleden. Ieder, die hem kende, vereerde hem, had hem lief, om de ongemeene heuschheid, de altijd vriendelijke bereidvaardigheid, waarmee hij zijn advies gaf in wetenschappelijke zaken. Al wat hij schreef — zijne monographie over *Herman de Ruyter*, zijn groot werk over *Windesheim*, zijn *Archief* — kwam verrassen en verbazen door de onnavolgbare volledigheid, nauwkeurigheid, en grondigheid. En weinige weken later kwam eene nieuwe treurnare — het plotseling verscheiden van onzen bibliothecaris Dr. W. N. du Rieu. Wij allen hadden den levendigen, opgewekten vriend nog zoovele jaren toegedacht. Ter Leidsche academische Bibliotheek voerde hij het opperbewind met eene voorkomendheid, die de harten won, en eene wetenschap, die onuitputtelijk scheen. Du Rieu kende geheel Leiden, ging met professoren en studenten om als hulpvaardig vriend, en werd door ieder op de handen gedragen om zijn nobel, onkreukbaar karakter.

T. B.